

Eoll:

ÉLETET ÉLETÉRT.

Jó pár esztendővel ezelőtt játszódtott le ez a különös történet, amely oly csodálatos és olyan megkapó, hogy el kell mondanom

Élt egy keleti városban két testvér. A fiatalabbik féktelen, kicsapongó életet folytatott. Reggeltől-estig csak bűnös örömeiket hajszolt, és legparányibb hajlandóságot sem mutatott arra, hogy léha életmódjával felhagyjon.

Az idősebb testvér a fiatalabbik szakasztott ellentéte: jámbor, alázatos, istenfélő ember volt. Szüntelen a jóban fáradozott. Gondosan vigyázott arra, hogy szívében valamilyen bűn foltot ne ejtsen. Sokat bánkódott öccse miatt. Nem egy-

szer könnyek között kérte, hogy változzék meg, de ez nem hajtott a jó szóra. Figyelembe sem vette bátyja könnyeit, ment tovább a maga bűnös útján mitsem törődve azzal, hogy közben testileg-lelkileg tönkremegy. Nap-nap után megisméllődtek éjszakai mulatozásai, legtöbbször a reggel vetette haza. Bátyja ezalatt imádkozott érte, és szomorú szívvel várta haza.

„Ments meg! Rejts el!”

Egyik éjszaka — már elmúlt éjjél — az idősebb testvér heves zörgetést hallott. Gyorsan kinyitotta lakásuk ajtaját... Öccse rontott be lélekszakadva, feldult arccal, sápadtan. Egész testében reszkett: ruhája csupa vér volt. „Ments meg, rejts el!” — kiáltotta rimánkodva. „Nyomomban a rendőrség!”... „Megöltem egy embert!”... „Az ő vére folyt a

ruhámra!”... „Jaj, milyen rettető!”

De hogyan lehetne most úgy elrejtetni, hogy utól ne érje az igazságszolgáltatás keze?

A szeretet leleményes! Az idősebb testvér — anélkül, hogy sok szót vesztegetett volna — lehúzta öccséről a véres ruhát, gyorsan magára öltötte, miközben levett tiszta ruhláját öccsére adta, majd hirtelen betuszkolta öccsét a mellékszobába, rázárta az ajtót, és várta, hogy mi lesz.

Nem kellett soká várnia. Az udvarról gyors léptek zaja hallatszott, és betoppant egy rendőr. „Úgy van, ahogy gondoltuk, itt a gyilkos!” — kiáltott ki a másíknak. „Sok gyanus szál vezetett ebbe a házba!”

A két rendőr odaállt a vélt gyilkos elé, komoly szemekkel tetőtől-talpig végigmérte, és az

egyik megkérdezte tőle: „Te vagy a gyilkos?”... de az egy árva szót sem szólt.

„Ugyan mit tudakolod tőle?” — vágott közbe türelmetlenül a másik — „Nem látod, hogy a ruhája csupa vér. Vasat rája és gyerünk!”

Erre az idősebb testvért bilincsbe verték, és hosszú, kivilágítatlan utcákon át a fogházba vitték, ahol reggelig egy sötét zárkába vetették. A fogolynak egész idő alatt szavát sem lehetett hallani.

„Van-e ügyvéded?”

Másnap reggel elővezették a foglyot kihallgatásra, de az minden faggatás ellenére csak ennyit mondott: „Tudom, hogy meg kell halnom ezért a nagy bűnért, s minél hamarabb, annál jobb.”

6

„Igazgató úr, lenne-e olyan szíves, hogy teljesítené egy halálraítéltnak utolsó kérését? Egy levelet szeretnék írni: papirosra és tollra lenne szükségem meg egy kis pecsétviaszra, hogy leveletem lepecsételhessen. És megígéri nekem Isten előtt, hogy a pecsétet nem törö fel, hanem ezt a levelet halálom után eljuttatja annak kezéhez, akinek a címzés szól? Biztosíthatom, hogy semmi rossz szándék sem vezet, hiszen hoinap úgyis megjelenik lelkem Isten színe előtt, hogy mondhatnék utolsó órámon olyat, ami nem fedí a valóságot.”

A lepecsételt levél.

Az igazgató gondosan figyelte az elítélt arcát. Nem mert szavai igazságában kételkedni, nem volt szíve hozzá, hogy megtagadja kérését. Látta, hogy a halálraítélt

8

Pár nap elteltével törvényszék elé állították. A bíró megvizsgálta a véres ruhákat, és kijelentette: „Ez az eset annyira világos, hogy nincs szükség további bizonyítékokra.”

„Van-e ügyvéded?”

„Nincs” — felelt a vádlott.

„Kívánsz-e valamit felhozni mentéségedre?”

„Nem, nem kívánok” — hangzott a tisztán érthető, határozott válasz, és a nemeslelkű testvér félénken lehajtotta fejét, hogy tekintetével el ne árulja ártatlanságát.

Egy-kettőre befejezték a tárgyalást, és kimondták fejére a halálos ítéletet.

A kivégzés előtti estén az elítélt váratlanul megszólalt. Magához kérte a börtönigazgatót. Midőn ez belépett a cellába, a rab előadta kérését:

7

minden vágya ez a szívből fakadó kérés volt, amelyet teljes nyugodtsággal adott elő, és közben meglepően szelíden viselkedett, míg szemében tiszta, földöntúli fényesség ragyogott.

Az igazgató személyesen hozta el a kért dolgokat, és megígérte, hogy a halálraítélt utolsó kérését hűséggel teljesíteni fogja. Este, mikor a cellákat átvizsgálta, megállt a halálraítélt zárkája előtt, és szó nélkül átvette a lepecsételt levelet.

Elmúlt az éjszaka — kinek a békés nyugalom, kinek a kínos szenvedés, kinek a bűnös szórakozások éjszakája — a halálraítéltnak utolsó éjszakája, amelyet álmatlanul, de teljes békeességben, térdein imádkozva töltött, mint aki a másvilág küszöbén állva nyitott szemekkel, bátran tekinthet bele az örökkévalóságba.

9

Virradt. Az emberek munkához láttak — azok is, akiknek szomorú osztályrészüll az jutott, hogy halálraítelt emberünket a veszthelyre vigyék... Egy órával később jelentették, hogy végrehajtották az ítéletet.

Nem sokkal ezután hírvivő kopogtatott be a „két testvér“ házána ajtaján. Levél volt a kezében.

Sápadt arcú, ijedt tekintetű férfi nyitott neki ajtót, és átvette a levelet. Jó darabig csak nézte a borítékot, mintha rosszul lett volna címezve, végre feltörte a pecsétet.

Olvasni kezdte a levelet... és... szivettépő, hangos jajveszékelésbe tört ki...

Az ajtóhoz rohant... azután vissza, s fel-alá futkosott a szobában, mintha eszt veszítette volna. Egész teste remegett a sírástól és a nagy zokogástól.

elolvasta. Eszébe jutott a halálraítelt komoly kérése és előtte eddig érthetetlen nyugalma, újra maga előtt látta az elítelt ártatlan, esdő tekintetét, amelynek nem tudott ellenállni... és a bíróra is ropant nagy hatással volt a levél. Elolvasta a levelet, és kérdőre vont a igazi bűnöst, aki őszintén bevallott neki mindent: elmondta, hogy mennyit vétkezett, míg legutolsó gáztettét elkövette, valamint azt is, hogy milyen nagyon félt, és ezért hallgatott olyan gyáván, s szavait ezzel fejezte be: „Öljenek meg, mert megérdemlem, hogy meghaljak!“

Az igazságszolgáltatás elégtételt nyert.

De a kivégzett szava szent volt a bírónak, szentnek tekintette a maga teljes horderejében. Ilyen nagy önfeláldozás nem történhetett

Mi volt a levélben?

Nem sok, csak pár sor:

„Holnap, a te ruhádba öltözve meghalok helyetted. Te pedig az én ruhámba öltözve ne feledkezz meg rólam: élj szentül és igazán!“

„Meghalok helyetted!“ — ez a két szó teljesen megrendítette, s összetörte szívét, amelyet a bűn és a rettenetes kökeménnyé tett. Mintha mély felkiből riadt volna fel, egyszerre felkiáltott: „Meghalok helyetted!?... Hátha még nem halt meg!“

Elrohant, hogy megmentse bátyját. A börtönnél megállították. Mindenáron az igazgatóval akart beszélni. Annyira rimánkodott, hogy az őrnek megesett rajta a szíve, és az igazgató elé vezették.

„Meghalok helyetted!“ — ez a két szó a börtönigazgató szívébe is belemarkolt, amint a levelet

hiába, hiszen az igazságszolgáltatás teljes elégtételt kapott. A bíró különös részvétellel tekintett arra, aki ilyen nagy szeretetmegnyilvánulás tárgya volt és úgy érezte, hogy nincs joga bebörtönzéséhez, még kevésbé arra, hogy halálra ítélje.

ÉLET és SZABADSÁG lett tehát az ifjabb testvér elvitathatatlan osztályrésze.

Kezében bátyja levelével mint megkegyelmezett gonosztevő tért vissza otthonába, ahol összetört szívét Isten elé vitte, és hangos imában Hozzá kiáltott. Elmondta nagy szomorúságát, és bűnbocsánatért esedezett. Könnyek között kérte az Urat: „Uram Isten, ne engedj meghalnom bűneimben! Hiszen meghalt értük egy másik! Légy segítségemre, hogy győzelmesen tudjak harcolni a bűn ellen! Tégy méltóvá annak ruhái

hordozására, aki meghalt helyettem! Segítség, hogy megóvjam ezt a ruhát minden szennytől! Te végy védelmedbe és őrizd meg minden bűntől!“

Ettől kezdve úgy megváltozott élete, hogy alig ismertek rá az emberek. Úgy élt közöttük, mint valami idegen, aki nem is közük tartozott, jöllehet tele volt szíve szeretettel és részvétellel irántuk.

Eleinte mindent elkövettek volt barátai, hogy régi életmódja folytatására bírják. Rá akarták beszélni, hogy menjen velük ezután is oda, ahová azelőtt olyan szívesen járt. De minden csábításukra csak egy szelíd, de határozott válasza volt: „Ebben a ruhában nem mehetek olyan helyre, ahová bátyám sem ment volna soha.“

Lassankint belátták, hogy minden próbálkozásuk meddő marad, és ugysen mennek vele semmire.

Voltak, akik rá sem néztek többet, viszont szép számmal akadtak, akik annál barátságosabban és fokozott tisztelettel tekintettek rá és ruhájára. Látták Istennek átadott életét, és vágyakozás ébredt bennük, hogy bűneiket elhagyják, és kövessék példáját.

Teltek-multak az évek. Bizony-ságtévő élete nyomán sok szép gyümölcs fakadt.

Végül Isten jónak látta, hogy teljesítse ama kérését, amelyet egykor kétségbeesésében kívánt: „Hadd haljak meg!“

Mikor ez a földi élet véget ér, megkezdődik a soha véget nem érő, mennyei élet. Így érkezett az ideje annak is, hogy a két testvér az örökkévalóságban találkozzék, és örökké együtt maradjon.

A fiatalabb testvért utolsó kívánsága szerint bátyja ruhájában temették el. Ez barátai és ismerősei

számára örökre emlékezetes maradt.

Ezzel e kis történetnek végére jutottunk, de jelentőségének nincs vége. Ez megmarad, mert mindez nekünk is szól, és mindenkinek, aki csak él e földtekén. A benne rejlő csodálatos üzenet elsősorban neked akar valamit mondani, aki e sorokat olvasod.

Az Ő élete a te életedért.

Bizonyára kezdedbe került már nem egyszer az Evangélium. Volt tán alkalmad olvasására, hallgatására, esetleg hirdetésére is. De amikor hallottad Isten örömeit, vajjon a felületét érintette-e csak lelkednek anélkül, hogy annak a mélyére hatolt volna? Kérve-kérlek, hogy fontold meg nagyon jól: mit tanít a Szentírás az Úr Jézus Krisztus életéről és haláláról. *Értsd meg, hogy meny-*

nyire szeretett az Úr Jézus téged: mennyi sok súlyos szenvedést vállalt magára érted. Életét adta, hogy életed legyen, nemcsak azért, hogy megmenten az eljövendő ítétől, hanem hogy teljesen szabaddá tegyen a bűntől — minden következményétől és hatalmától — és erőt adjon arra, hogy az igazságnak élhess. Azért halt meg érted, hogy megtisztulj szent Vére által, és felöltözz az igazság hófehér ruhájába, és Szentlelke által újjászületve Istennek feddhetetlen, tiszta gyermeke légy! (Fil. 2, 15.)

Vedd mindezt őszinte szívvel fontolóra, és kérdezd meg magadtól: vajjon ezeket a szavakat most nem Isten mondja-e neked!

Gondold meg, hogy az Úr Jézus a te ruhádba öltözve, a te bűneiddel terhelve halt meg helyetted... hogy viszont te az üdvösség ruhájába öltözve, az Ő

dicsőségére élj szentségben és igazságban

Igen, mert az Úr Jézus nem szégyenli testvéreinek mondani azokat (Zsid. 2, 11), akikhez mindenben hasonlatossá lett, kivéve a bűnt, hogy őket és velük együtt téged is kiemeljen a bűnnek nyomorúságából, és isteni természet részesévé (2. Pét. 1, 4) és királysága örökösévé tegyen

Vajjon a te szíved milyen feleletet ad Isten hozzád küldött levelére?

„Azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette érettünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Ő benne.“ (2. Kor. 5, 21.)

„Ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt, és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne önmaguknak éljenek, hanem Annak, aki érettünk

meghalt és feltámasztatott.“ (2. Kor. 5, 15.)

„Ő megsebesítettett a mi bűneinkért.“ (Ésaiás 53, 5.)

„Aki a mi bűneinket maga vitte fel a testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk.“ (1. Pét. 2, 24.)

„Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az Ő életét adta érettünk.“ (1. Ján. 3, 16.)

„Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.“ (Ján. 15, 13.)

„Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen.“ (1. Pét. 3, 18.)

„Mindenki, aki az Úr nevét segítségül hívja, megtartatik.“ (Csel. 2, 21.)